

מסכת ברכות

פרק ז'

א. שלשה שאכלו כאחד, חביבו לזמן. אכל דמאי, ומעשר ראשון
שנטלה תרומתו, ומעשר שני וקדש שגפו, והsharp שאכל בזית,
והכותי, מזמנים עליהם. אכל טבל, ומעשר ראשון שלא גטלה
תרומתו, ומעשר שני וקדש שלא נפדו, והsharp שאכל פחות
מצית, והנכרי, אין מזמנים עליהם:

ב. גברים ועבדים וקטנים, אין מזמנים עליהם. עד כמה מזמנים, עד
מצית. רבבי יהודה אומר, עד כביצה:

ג. כיצד מזמנים, בשלשה אומר נברך. בשלשה והוא, אומר ברכו.
בעשרה, אומר נברך לאלהינו. בעשרה והוא, אומר ברכו. אחד
עשרה ואחד עשרה רבוא. במאה אומר, נברך לוי אלהינו. במאה
והוא, אומר ברכו. באלו, אומר נברך לוי אלהינו אלהי ישראל.
באלו והוא, אומר ברכו. ברבוא, אומר, נברך לוי אלהינו אלהי
ישראל אלהי האבות יושב הכרובים על המזון שאכלנו. ברבוא

זהו, אומר ברכו. כיינו שהוא מברך, כך עוגנו אחריו, ברוך יי' אלהינו אלהי ישראל אלהי הצבאות יושב הכרובים על המזון שאכלנו. רבי יוסי הגלילי אומר, לפי רב קוקל הוא מברכינו, שנאמר במקילות ברכו אלהים, יי' מקור ישראל (תהלים סח). אמר רבי עקיבא, מה מצינו בבית הכנסת, אחד מרבין ואחד מעתין אומר, ברכו את יי'. רבי ישמעאל אומר, ברכו את יי' המברך:

ד. שלשה שאכלו כאחד, איןנו רשותן לחלק, וכן ארבעה, וכן חמישה. שלשה נחלקו, עד עשרה. ועשרה אין נחלקו, עד שיבוי עשרים:

ה. שתי חברות שהיו אוכלות בבית אחד, בזמן שמקצתם רואין אלו את אלו, הרי אלו מटרפים לזמן. ואם לאו, אלו מזמנים לעצמן, ואלו מזמנים לעצמן. אין מברכין על הינו עד שיתנו לתוכו מים, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, מברכין: